

(partinagy)

MAGYAR MESÉK

PÁRATLAN OLDAL - LVIII. évfolyam, 15. szám, 2014. április 11.

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy a tízmillió honos magyarokból egy szép, napfölkement vasárnap több mint két millió kétszázezren voksútak az ű el nem múltó kerálokra s tisztótt pártjára. Vót továbbá eggyemillió ollan magyar, kü ennek a forrófejeő unokaöccsit, a fajvau Jobbikot igenlőtte a maga járásán. Az igasság kedviér, ha magyar, ha nem, hezzá kő tenni, vótak némelek, lényegibe másfél millióan, kük hagyták magikot megtéveszteni a kormányváltista meg elempista kunbéláktú, nevezzék magikot akarhogy a küs időben, mi hátravan nékijök. S vót még három millió kétszázezer, kiér nem győtt se kisbusz, se gulyásagyú, ki mán itt se vót és itt se lessz, s kinek mán az igenje őttést se hiánzott a nemzeti átütéshő. Ami akkaracska vót, hogy egyedül a magyarok kerála látta bé a dimenziójit, mikó a szokott aláztatával kinyilvánétotta: az igen testté lőn. Evvel, ha ki nem tutta vón, esmég bizonyossá lőtt, hogy Ejrópa legegységesebb nemzete a magyar, hun a szűk „negyed”, ha parlamentileg jól megpatkúlják, maga lesz a táltos kétharmad, mer a magyar negyed má csak illen küsgömböci természetű. A választékony magyarok negyvenöt percentjibű ekkora mahománcs töbtség sehun se kunkorkodik elé, csak Fülkeufóriába, hon az únortodox választási regula előre bébiztosétja az utólagos akaratot. Akié az urna, az viszi a belévalót. Kinek jut, békapja, kinek nem, békaphassa. Kinek mi jár, azt. A választási számtan nem jelmezbál! I. Fülkefor, mikó a világraszólás másnaptyán kérdezgetni keszték a tökömke világlapok, nem es értette, mi a szófiját akarnak tüle, mikó egy szittyá magyar szóba elfér a magyar jövő: folytatjuk, Patyomkin ad astra. Állt ott az egetrengető választási zakójában, s elmondotta: azáltal, hogy a magyarságikra nézvést magyarok mindenike őtöt akarta egyedül, a választási törvényre es igent mondott, minek következtibe csak I. Fülkefor nyerhetett, más senki. Lényeg a lényeg, az ű kis alattvalói világos és elsőprő igent montak a négy fülkeforradalmi esztendőre, a felcsutizált kerállami stadionországra, a jog rezervált asztalára, a közgépbeszerzésre, Mészáros bíró uramra, a kivándorlottakra, a négyemillió magas- és mélyszegényre, a trafi- és közmunkáliára, a széjjelinasított, őszverőzsikázott közoktatásra, az egész kereszténynemzeti fajszotyolára, közepibe Csendőrk Gábel emlékművivel, mellynek a kerál mán első munkanaptyán folytatta az építtetésit, epp aznap, mikó megkapta a Mazsihisz gratuláló levelit, arról, amiről. Aztán elgyőtt a dicsőséges fülkefolytatás második meg harmadik napja, s elgyön mind a többi, amíg eccő vége nem lessz. Nem lessz abba túl sok vigasz, azki gazdag, mint olly sokszor, elfut véle szépen ofsor, azki szegény, annak annyi, annak nincs hová rohanni, azki pedig se ez, se az, egérirtást vállal, hozott szalonnával.